

Sygn. akt III A Ua 226/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Elżbieta Kunecka
Sędziowie:	SSA Jarosław Błaszczak SSA Jacek Witkowski (spr.)
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku (...) sp. Z o.o.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

przy udziale zainteresowanych J. K. i A. I.

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 4 grudnia 2012 r. sygn. akt IX U 1571/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawcy 120,- kwotę zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. akt IXU 1571/2012, Sąd Okręgowy we Wrocławiu zmienił decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 29 sierpnia 2012 r., znak: (...), znak: (...), w ten sposób, że nie przyjął do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne u płatnika składek (...) spółka z o.o. we W. wartości bonów towarowych za miesiące: grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., grudzień 2010 r. i grudzień 2011 r. dot. J. K. i za miesiąc grudzień 2008 r. dot. A. I..

Rozstrzygnięcie Sąd wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny sprawy:

W Spółce z o.o. (...) W. we W. obowiązuje regulamin Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, który został uzgodniony z przedstawicielem załogi W. W.. Środki funduszu gromadzone były na odrębnym rachunku bankowym (tzw. koncie syntetycznym) i pochodziły z naliczonego na początku roku odpisu w wysokości 37,5% wskaźnika podawanego przez GUS. Wyplata środków następowała z rachunku bieżącego, mimo że istniało subkonto dotyczące Funduszu Socjalnego powiązane z rachunkiem bieżącym. Zgodnie z przyjętą polityką rachunkowości na osobnych kontach księgowych ewidencjonowane są wszystkie zdarzenia dotyczące Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych i wyodrębnionego rachunku dla tego Funduszu.

Środki z Funduszu były wypłacane poszczególnym pracownikom z rachunku operacyjnego i nie były one przeznaczone na inne cele niż socjalne. Zapomogi świąteczne były wypłacane pracownikom bezpośrednio na ich rachunki bankowe, a bony towarowe były kupowane poprzez dokonanie przelewu z rachunku operacyjnego.

W obowiązującym w spornym okresie regulaminie zakładowej działalności socjalnej dla (...) Sp. z o.o., który zaczął obowiązywać od 1.01.1994 r., w pkt. III ppkt. 1 regulaminu wskazano, iż środki z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przeznacza się na poszczególne formy pomocy socjalnej: finansowanie usług i świadczeń socjalnych, a zwłaszcza pomocy rzeczowej i finansowej różnych form wypoczynku, działalności kulturowo-oświatowej oraz pomocy na cele mieszkaniowe. Od 1.01.2009 r. wskazano, że środki z funduszu mogą być przyznawane w postaci świadczeń rzeczowych oraz świadczeń pieniężnych dla pracownika i jego rodziny.

Wśród osób uprawnionych do korzystania z funduszu, regulamin w pkt. III wymienia, m.in. pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy oraz pracowników przebywających na urloпах wychowanych, a także członków ich rodzin. W pkt. III ppkt. 2 wskazano, iż przyznawanie usług i świadczeń oraz ich wysokość uzależniona jest od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika i jego rodziny.

Wnioskodawca wypłacał środki z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych dla pracowników po uwzględnieniu osiąganego przez nich rocznego przychodu brutto oraz innych znanych wnioskodawcy elementów. Sytuacja socjalna pracowników była wnioskodawcy doskonale znana ze względu na niski poziom rotacji pracowników oraz niewielką ilość zatrudnionych osób (około 30 osób). Również pozioma struktura organizacyjna i brak wyspecjalizowanego działu administracji umożliwiał rozpoznanie i ocenę przez Komisję Socjalną sytuacji materialnej pracowników.

Wartość wypłaconych świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych nie przekraczała wartości kwot zgromadzonych na subkoncie przeznaczonych do wypłaty na cele socjalne.

J. K. otrzymał bon towarowy w grudniu 2007 r., w grudniu 2008 r., w grudniu 2009 r., w grudniu 2010 r., w grudniu 2011 r., zaś A. I. otrzymał bon towarowy w miesiącu grudniu 2008 r.

Zasadniczą przesłanką przyznawania bonów poszczególnym pracownikom była wysokość uzyskiwanego przez nich wynagrodzenia zasadniczego. Pracownicy nie posiadali innego źródła utrzymania poza dochodami uzyskiwanymi u wnioskodawcy. Zgodnie z tą zasadą osoby gorzej zarabiające otrzymywały bony w wyższych kwotach, a osoby lepiej zarabiające dostawały te bony w kwotach niższych.

Pracownikom, których dotknęły zdarzenia losowe, na ich wniosek, były przyznawane, zapomogi. Wynagrodzenia pracowników w spółce nie przekraczały średniej wysokości wynagrodzeń osiągniętych w kraju, zaś świadczenia socjalne stanowiły znaczącą pomoc materialną, szczególnie w okresach świątecznych.

Od dnia 14.03.2012 r. do dnia 30.03.2012 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego we W. przeprowadził u wnioskodawcy kontrolę podatkową, w której nie stwierdzono uchybień.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego sprawy Sąd orzekł, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W uzasadnieniu Sąd, wskazując na podstawę prawną rozstrzygnięcia, a to art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2009.205.1585.j.t.), zgodnie, z którym podstawę wymiaru składek

na ubezpieczenie społeczne stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oraz art. 20 ust. 1, tej ustawy, który stanowi, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe, jak również powołując przepisy rozporządzenia wykonawczego Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe, stwierdził, że wnioskodawca przewidując dla swoich pracowników pomoc socjalną w postaci bonu towarowego w okresie zwiększonych wydatków z okazji świąt, spełnił cele dla jakich powołany został zakładowy fundusz świadczeń socjalnych. Przyjęcie reguły, iż wysokość świadczeń pieniężnych z funduszu socjalnego, jest odwrotnie proporcjonalna do wysokości wypracowanego wynagrodzenia, w sposób oczywisty spełnia to kryterium, gdyż gorzej uposażeni pracownicy otrzymywali większą pomoc socjalną ze strony zakładu pracy.

Mając na uwadze powyżej powołane przepisy oraz poczynione w sprawie ustalenia Sąd przyjął, że bony towarowe oraz świadczenia pieniężne jako świadczenie socjalne finansowane przez płatnika składek (...)sp. z o.o. we W. z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, nie stanowią podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne oraz zdrowotne, albowiem mieszczą się w dyspozycji przepisu § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. z 1998 r. Nr 161, poz. 1106, z późn. zm.).

Sąd podkreślił, że zasadnicze znaczenie ma źródło finansowania tych świadczeń -- wyodrębniony fundusz oraz wyraźnie określone w zakładowym regulaminie rodzaje świadczeń, wśród których znalazły się świadczenia pieniężne oraz bony towarowe, jak również kryteria brane pod uwagę przez płatnika przy dokonywaniu podziału środków zgromadzonych na koncie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, które oprócz kwot wynagrodzenia osiąganego przez pracownika uwzględniały jego sytuację rodzinną oraz materialną. Komisja Socjalna uprawniona do wypłaty świadczeń socjalnych uwzględniała zarówno wysokość wynagrodzenia, jak i kryterium socjalne. Umożliwiła to mała ilość pracowników, niski poziom rotacji zatrudnionych u płatnika osób oraz struktura organizacyjna zakładu. Środki z Funduszu Socjalnego nie były przeznaczane na inne cele niż socjalne.

Wartość wypłaconych świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych nigdy nie przekraczała wartości kwot zgromadzonych na subkoncie przeznaczonych do wypłaty na cele socjalne.

Wskazując na powyższe argumenty Sąd Okręgowy uznał, iż płatnik wypłacając świadczenie socjalne zainteresowanym J. K. i A. I. za miesiące: grudzień 2007 r., grudzień 2008 r., grudzień 2009 r., w grudniu 2010 r. i grudzień 2011 r. działał zgodnie z przepisami obowiązującego prawa, a więc, iż wypłacone świadczenia socjalne podlegały na mocy § 2 pkt 19 rozporządzenia MPiPS w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne.

Wobec tak poczynionych ustaleń Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie.

Z wyrokiem nie zgodziła się strona pozwana wywodząc apelację i zaskarżając wyrok w całości, zarzuciła mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1 oraz art. 41, art. 46 i art. 47 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) oraz art. 81 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 r. Nr 164, poz.1027 ze zm.) oraz § 2 ust. 1 pkt. 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12. 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, a także art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 04.03.1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 ze zm.), poprzez błędne przyjęcie, iż brak jest podstaw do zaliczenia do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe, wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne, od wypłaconych wnioskodawcy świadczeń rzeczowych z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w postaci bonów towarowych, podczas gdy prawidłowa wykładnia i zastosowanie przytoczonych przepisów prowadzi do wniosku, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych zasadnie określił wobec wnioskodawcy podstawy wymiaru składek na wskazane ubezpieczenia z uwzględnieniem przychodu w

postaci wypłaconych bonów towarowych z uwagi na fakt, iż świadczenia wypłacane były przez płatnika składek z nieuwzględnieniem sytuacji życiowej rodzinnej i materialnej wnioskodawcy, a nadto wypłacane były niezgodnie z obowiązującym Regulaminem Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, co prowadzi do wniosku, iż przychód ten nie podlega zwolnieniu określonemu w § 2 ust. 1 pkt 19 powołanego na wstępie rozporządzenia, a zatem winien być uwzględniony w podstawie wymiaru składek za sporne okresy,

2. naruszenie art. 12 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 i ust. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że środki, które przeznaczano na zakup bonów towarowych pochodziły z odrębnego funduszu (odrębnego rachunku bankowego) oraz, że płatnik prawidłowo dysponował funduszem świadczeń socjalnych, podczas gdy prawidłowa wykładnia i zastosowanie w/w przepisów do ustalonego stanu faktycznego prowadzi do wniosku, że płatnik składek finansował zakup bonów towarowych z rachunku operacyjnego, a środki finansowe przeznaczane na cele socjalne nie były należycie przez niego zarządzane,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 83 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 86 ust. 2 pkt 2, art. 87 i art. 88 oraz art. 91 u.s.u.s. w zw. z art. 18 ust. 1 u.s.u.s. w zw. z art. 21 u.s.u.s. w zw. z § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.1998 r. w sprawie szczegółowego ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w zw. z art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 04.03.1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez błędne uznanie, iż uprawnienia kontrolne ZUS winny sprowadzać się do ustalenia, czy istnieje w regulaminie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych podstawa do finansowania świadczeń socjalnych oraz czy środki pochodzą z odrębnego funduszu, podczas gdy prawidłowa wykładnia w/w przepisów wskazuje, iż organ rentowy uprawniony jest do kontrolowania płatników składek w zakresie wypłacanych przez nich świadczeń stanowiących przychód podlegający uwzględnieniu przy obliczaniu należnych składek, jak też do kontrolowania kryteriów, na podstawie których określone przychody są nie uwzględniane do podstawy wymiaru składek, a w tym do kontrolowania, czy świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne wypłacane są przy uwzględnieniu kryteriów socjalnych określonych w ustawie o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i zgodnie z regulaminem stanowiącym podstawę do ich wypłaty,

4. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i błędną ocenę mocy i wiarygodności materiału dowodowego, a w szczególności okoliczności wypłat bonów towarowych w spornym okresie i treści obowiązujących u płatnika składek Regulaminów Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, które to okoliczności wskazują, iż wypłata świadczenia rzeczowego nastąpiła z naruszeniem zarówno kryteriów socjalnych, jak i postanowień w/w regulaminów.

Wobec tak przedstawionych zarzutów strona pozwana wniosła o zmianę wyroku Sądu I instancji w całości i oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy jest bezsporny, a spór dotyczy wyłącznie interpretacji przepisów prawa.

Zasadniczym aktem prawnym, regulującym kwestię ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne jest ustawa z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz.1585 ze zm.), a w dalszej kolejności rozporządzenia wydane na podstawie delegacji zawartej w tej ustawie.

Sporna kwestia dotyczy przede wszystkim interpretacji art. 18 ust. 1 wskazanej ustawy formułującego ogólną zasadę, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi przychód - w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, co wynika z art. 4 ust. 9 ustawy systemowej.

Z mocy delegacji zawartej w art. 21 tej ustawy obowiązuje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz.1106, ze zm.).

W § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia wymieniono przychody, które nie stanowią podstawy wymiaru składek. W tym, w punkcie 19, świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Wprawdzie zauważyć należy, że do dnia 30 stycznia 2004 r. rozporządzenie w § 2 zawierało punkt 12, obecnie uchylony, o następującej treści: „wartość świadczeń okolicznościowych przyznawanych w formie rzeczowej lub w formie bonów towarowych uprawniających do zakupu w sklepach artykułów spożywczych i przemysłowych, pod warunkiem że nie podlegają one wymianie na pieniądze - do wysokości nie przekraczającej rocznie kwoty, która z tego tytułu została zwolniona od podatku dochodowego od osób fizycznych”, to jednak uchYLENIE tego przepisu nie wyklucza przyjęcia, że bony towarowe nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie.

Powoływany już przepis § 2 pkt 19 ma bowiem ogólny charakter i przyporządkowuje przychód podlegający wyłączeniu do źródła jego pochodzenia. Jeśli więc bony towarowe finansowane są ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, to nie są wliczane do podstawy wymiaru składek, gdyż mieszczą się w dyspozycji przepisu § 2 pkt 19 rozporządzenia. Odpowiedzi, czy w sprawie mamy do czynienia z tego rodzaju przychodem poszukiwać należy w ustawie z 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. Nr 70 z 1996 r., poz. 335 ze zm.) i regulaminie utworzonym na podstawie art. 8 ust. 2 tej ustawy.

Uregulowania zawarte w regulaminie Funduszu Świadczeń Socjalnych stanowiły podstawę do sfinansowania bonów towarowych z funduszu świadczeń socjalnych. Jak ustalił Sąd I instancji wypłata tychże bonów uzależniona była od wysokości wynagrodzenia uzyskiwanego przez poszczególnych pracowników, od ich sytuacji majątkowej i rodzinnej, która ustalana była przez Komisję Socjalną. Komisja Socjalna знаła sytuację finansową i rodzinną pracowników pracujących u płatnika składek, a więc stosowała tzw. kryterium socjalne przy ustalaniu wartości bonów, przysługujących poszczególnym pracownikom. Pracownicy ani też Komisja, nie podważały sposobu ustalania sytuacji majątkowej pracowników, jak również nie była kwestionowana wartość przyznanych bonów towarowych poszczególnym pracownikom. Środki z Funduszu Socjalnego były przeznaczane tylko i wyłącznie na cele socjalne, a wartość wypłaconych świadczeń nigdy nie przekraczała wartości kwot zgromadzonych na subkoncie przeznaczonych do wypłaty na cele socjalne.

Z powyższych względów przyjąć należy, że bony towarowe wypłacane zainteresowanym w niniejszej sprawie, są przychodem o którym mowa § 2 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz. U. Nr 161, poz.1106, ze zm.).

Sąd Apelacyjny zgadza się ze stanowiskiem Sądu I instancji, w którym stwierdza on, że uprawnienia kontrolne organu rentowego winny sprowadzać się do ustalenia, czy istnieje w regulaminie FŚS podstawa sfinansowania bonów oraz sprawdzenia, czy środki rzeczywiście pochodzą z funduszu świadczeń socjalnych. Chodzi mianowicie o to, czy środki pochodzą z odrębnego rachunku bankowego utworzonego zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 12 ust. 1 ustawy z 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U z 1996 r. Nr 70, poz. 335 ze zm.). Z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że środki wydatkowane w formie bonów towarowych zostały wypłacone z zasobów FŚS. Organ rentowy natomiast nie wykazał, aby środki z Funduszu zostały wypłacone z innego źródła, aniżeli środki zgromadzone na rachunku Funduszu.

Odnosząc się do zarzutu apelacji, jakoby przy wypłacie bonów nie zostały przyjęte kryteria dotyczące sytuacji materialnej, rodzinnej i życiowej zainteresowanych, wskazać należy, że zarzuty te są całkowicie chybione. Jak wynika bowiem z zapisów zawartych w regulaminie Funduszu, wartość bonów przyznawanych poszczególnym pracownikom była uzależniona od wysokości pobieranego przez nich wynagrodzenia i ich sytuacji materialnej oraz rodzinnej, która

była ustalana przez Komisję Socjalną. Co oznacza, że Komisja ustalając wartość przyznanych pracownikom bonów miała na względzie sytuację materialną pracowników.

Ponadto podkreślić należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego organ rentowy nie ma uprawnień do ingerencji w zasady przydziału bonów, tj. w badanie sytuacji materialnej, rodzinnej i osobistej pracowników. Problem ten ustawa z 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, uregulowała odmiennie i uprawnienia kontrolne złożyła w ręce związków zawodowych. To Związki mogą zgodnie z art. 8 ust. 3 w/w ustawy wystąpić do sądu pracy z roszczeniem o zwrot Funduszowi środków wydatkowanych niezgodnie z przepisami ustawy lub o przekazanie należnych środków na Fundusz. Z tego też względu zarzut apelacji dotyczący powyższej kwestii traktować należy jako bezzasadny, albowiem organ rentowy zmierzał do przekroczenia przysługujących mu uprawnień. Ustawa zawiera też przepis o odpowiedzialności karnej za niewłaściwe gospodarowanie środkami funduszu sformułowany w art. 12a ustawy, jednakże tutaj funkcje kontrolne powierzono Państwowej Inspekcji Pracy, a nie organowi rentowemu.

Zarzut apelacji odnoszący się do naruszenia § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18.12.1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, także nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem przepis ten wyraźnie stanowi, iż podstawy wymiaru składek nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Organ rentowy nie wskazał, na czym więc miałyby polegać naruszenie wyżej zacytowanego przepisu, bowiem Sąd I instancji, zgodnie z jego treścią, nakazał organowi rentowemu, by przychodów z tytułu bonów towarowych nie uwzględnił w podstawie wymiaru składek.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji, albowiem stanowią one jedynie próbę podjęcia polemiki z niekorzystnym dla niego rozstrzygnięciem, która zmierza do dokonania odmiennej interpretacji przepisów prawa od interpretacji dokonanej przez Sąd I instancji. Wskazać należy, że stanowisko Sądu Okręgowego jest w pełni prawidłowe i należycie uzasadnione.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, apelację organu rentowego należało oddalić na mocy art. 385 kpc.

Orzeczenie o kosztach Sąd wydał w oparciu o przepis art. 98 kpc., z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.). Stawka minimalna w sprawach cywilnych, ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych na etapie postępowania apelacyjnego wynosi 120,- zł i taką też kwotę Sąd zasądził na wnioskodawcy, uznając, że odpowiada ona nakładowi pracy poniesionemu przez jego pełnomocnika.